

Питање смисла завршавања студија у Србији је вечита тема, подједнако и добрих и лоших студената. Нарочито, ако сте студент друштвених наука. Међутим, један од најинтелигентнијих одговора на ово питање пружио је у необавезном разговору један професор: „Тренутно није битно да ли има смисла да завршиш факултет да би нашао посао, већ да докажеш себи да си у стању да се избориш са системом таквим какав јесте.“

Повод за овај чланак су критике упућене Добрици Ћосићу због његовог недавног писменог обраћања нашим студентима у којем их позива да се врате из иностранства и допринесу привредном и интелектуалном напретку земље из које су потекли. Треба да се дода, у којој су се углавном бесплатно или бар по знатно повољнијим условима школовали у односу на земље у које су отишли. Многи, такође добри студенти, нажалост, у својим наумима нису успели. На који се начин Ћосић њима обратио, нека просуде сами.

У Србији постоји велики број интелектуално зрелих људи који не верују у Ћосићеву „идеологију“, нити у идеологију његових

критичара, али препознају значај економије и Ћосићево писмо су могли да читају и другачије.

Напади на Добрицу Ћосића су углавном идеолошки обојени и нису никаква новост, па у том смислу треба посматрати и ове недавно изговорене.

Добрично писмо и Нушићеве поуке

Пише: Владимир Недељковић
четвртак, 03 јануар 2013 22:50

Уколико нисте љубитељ идеологија, али сматрате да је веза између економије и политичке идеологије врло чврста и извесна, имате пуно право да се запитате, а зашто студенти који су се углавном бесплатно школовали у Србији не врате новац за то школовање по одласку у иностранство. Такође, имате право и да се запитате када је школство престало да буде бесплатно и зашто. Проблем је очигледно врло сложен, али његово ново идеолошко представљање у виду поменутих критика је у интелектуалном смислу поражавајуће, а ево и због чега.

Парадоксално је да су критичари Ћосића углавном поборници Зорана Ћинђића, а чију су узречицу преузету од Кенедија и мало измењену - „Не питај шта држава може да учини за тебе, већ шта ти можеш да учиниш за државу“ - раније врло радо помињли, али све ређе и ређе. „Новопечени“ критичари Ћосића или не разумеју шта је систем или не разумеју шта је држава. У сваком случају, многи за и од идеологије живе, али су ретки они који попут Ћосића, због исте, стављају главу на пањ савремених идеолога.

Излет у економију и помињање враћања новца из иностранства овде је поменуто више из забаве. Идеологија такође. Делује смешно када се на овакав начин представи. Но, систем није за шалу, бар не на овим просторима. Идеолошких победа и пораза је било, у економском смислу углавном пораза, али ево једне системске победе, а ко се препозна, схватиће.

Када је Бранислав Нушић написао песму „Два раба“ доспео је букагија. Сналажљивошћу је ипак успео из њих да се избави. Што због своје домишљатости, што због тога што је пред истим оним који га је у букагије окувао, Миланом Обреновићем, на француском одрецитовао Бодлеровог „Албатроса“. Милану се Нушићева сналажљивост и ученост допала те га ослободи и као конзула, али по казни, посла у Стару Србију. Мада, објасни му и неке ствари које је овај схватио.

Добрично писмо и Нушићеве поуке

Пише: Владимир Недељковић
четвртак, 03 јануар 2013 22:50

Објаснио му је да се пут до врха води упорним радом, а не отвореним и почетничким нападом на најјачег. То пролази у уличној тучи и таблоидима.

Међу данашњим критичарима углавном су поборници „уличарских идеологија“. Неки студенти „уличари“ су далеко догурали. Исплати се финансијски, али се не постаје Нушић.